

«Η συκοφαντία δεν θα εκλείψει, όμως δεν πρέπει να εκλείψει και η πνευματική της αντιμετώπιση» (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως)

[/ Πεμπτουσία](#)

Η εξέλιξη της υπόθεσης για την Μονή Βατοπαιδίου έρχεται να προσθέσει μια ακόμα περίπτωση συκοφαντίας στις τόσες που έχουν υπάρξει στην μακραίωνη Εκκλησιαστική μας ιστορία. Περιπτώσεις που ανακύπτουν καθημερινά, στις μέρες μας, και που από ότι φαίνεται θα συνεχίζονται, ως μεταπτωτικό φαινόμενο, όσο υπάρχουν άνθρωποι στη γη.

Μελετώντας από τη μιά την Εκκλησιαστική Ιστορία, ως προς τις σχέσεις της Εκκλησίας με την πολιτική εξουσία, αλλά και τα ιερά συναξάρια, γίνεται φανερή η ύπαρξη αμέτρητων περιπτώσεων σπίλωσης και κατασυκοφάντισης αθώων ανθρώπων για διάφορες αιτίες. Είτε για την εξυπηρέτηση συμφερόντων, είτε ως καθαρό αποτέλεσμα παθών, κάποιοι δεν μπορούν να δεχθούν την φθαρτότητα των γήινων πραγμάτων και νιώθουν ότι η παρούσα ζωή είναι αιώνια και έτσι λειτουργούν σαν να μην υπάρχει Θεός, ακόμα και αν λένε ότι πιστεύουν στον Θεό.

Έτσι ζουν και λειτουργούν με αυτές τις βάσεις δεδομένων στην ζωή τους. Είναι τόσες οι περιπτώσεις συκοφαντίας στους βίους των αγίων, που μπορεί να υποστηριχθεί ότι και μόνη αυτή η πνευματική αντιμετώπισή της μπορεί να αποτελέσει ένα ιδιαίτερο και μεγάλης έκτασης βιβλίο με το όνομα «Συκοφαντικόν». Μέσα σε αυτό μπορούν να καταγραφούν σίγουρα περιπτώσεις ανθρώπων που άντεξαν την συκοφαντία και τελικά δικαιώθηκαν, τόσο ενώπιον του Θεού, όσο και ενώπιον των ανθρώπων. Είναι, όπως φαίνεται από την στάση των πιστών, έναν μεγάλο μαρτύριο η συκοφαντία, που άν την «σηκώσεις» σε αγιάζει. Πόσους μοναχούς έσυραν στα δικαστήρια για διάφορους λόγους, προκειμένου να καλύψουν άλλες καταστάσεις ή και εξαιτίας του μίσους τους για την Εκκλησία και ιδιαιτέρως των λειτουργών της, τους ιερείς, τους μοναχούς, κ.τ.λ.

Όλα όμως κάποια στιγμή τελειώνουν και το φώς «φαίνει πάσι». Τότε, αν ο συκοφαντηθείς βρίσκεται στην μετά τον θάνατο ζωή δικαιώνεται έτι περαιτέρω ενώπιον του Θεού και των ανθρώπων ή αν βρίσκεται στην ζωή υψώνεται στα μάτια των πιστών και απολαμβάνει χωρίς να το ζητάει την αγάπη και τον σεβασμό όλων. Αυτό απολαμβάνει στις μέρες μας ο σεβαστός καθηγούμενος γέροντας Εφραίμ. Ξέρουμε όλοι ότι πέρασε από τη φωτιά και έμεινε αβλαβής. Εδώ η φωτιά εικονίζει τα πικρά σχόλια, τα υποτιμητικά βλέμματα, την απόρριψη κ.α. Ο Θεός όμως γνωρίζει γιατί επιτρέπει το ένα ή το άλλο. Τελικά, ο άνθρωπος αυτός λαμβάνει την τιμή μάρτυρα της Πίστεως και δικαίως. Όταν άλλωστε έπαψαν τα μαρτύρια του αίματος, γνωρίζουμε ότι ξεκίνησαν τα μαρτύρια της συνειδήσεως, που έχουν ίδια αξία με τα πρώτα.

Χάρη όμως λαμβάνουν και όσοι στηρίζουν τον άνθρωπο που συκοφαντείται την ώρα της δυσκολίας του, την ώρα του μαρτυρίου του. Θυμίζει αυτό -τηρουμένων των αναλογιών- και τα σχετικά με την δίκη του Ιησού. Τότε, που οι δεδομένοι του στενού κύκλου των μαθητών, φοβούνται και Τον αρνούνται, κάποιοι άλλοι, που δεν θα το περίμενε κανείς, ομολογούν και στηρίζουν, όπως ο Ιωσήφ, ο Νικόδημος και φυσικά οι Μυροφόρες γυναίκες. Θα το ακούσουμε άλλωστε σε λίγο καιρό: «*Πέπαυται τόλμα μαθητών, Αριμαθαίας δε αριστεύει Ιωσήφ*». Αυτοί είναι που αναδείχθηκαν πραγματικά μεγάλοι την μεγάλη δύσκολη ώρα, την ώρα του πειρασμού. Αυτοί δεν αρνούνται, αλλά στηρίζουν και ενισχύουν αυτόν που πάσχει, ακόμα και με προσωπικό κόστος. Τότε είναι που ο πειραζόμενος και οι γύρω του λαμβάνουν χάρη από την πνευματική αυτή στάση ζωής. Είναι συγκλονιστικές οι στιγμές αυτές γιατί είναι στιγμές που το Ευαγγέλιο εφαρμόζεται και δεν σχετίζεται με θεωρητικές σκέψεις ενός κηρύγματος εκ του ασφαλούς ή ως μέρος μιάς ιδεολογίας, όπως κάποιοι προσεγγίζουν την Πίστη μας. Είναι τότε που βλέπεις ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται ακριβώς ίδια με διαφορετικά βεβαίως πρόσωπα.

Φυσικά αυτός που δεν ξεχνά ποτέ, είναι αυτός που πέρασε την δυσκολία, που βρέθηκε στο στόχαστρο και ενώ δεν ξεχνά τις ημέρες και τις νύχτες που δεν είχαν τελειωμό και έμοιαζαν αιώνες, δεν ξεχνά και αυτούς που βρέθηκαν δίπλα του χωρίς κάποιο όφελος, χωρίς καμμία ιδιοτέλεια. Θυμάται καλά τους συνοδοιπόρους του πρός το «πάθος»!

Γνωρίζουμε όλοι μας τέτοιες καταστάσεις. Ίσως με διαφορετικές υποθέσεις και με διαφορετική ένταση και βαρύτητα ή με διαφορετική έκταση και σημασία, αλλά πάντοτε με έναν κοινό παρανομαστή, το μεγάλο μαρτύριο που λέγεται συκοφαντία. Ο καθένας μας ας θυμηθεί αν στάθηκε, όπως όριζε η συνείδησή του τόν καιρό τῆς δυσκολίας του άλλου, αλλά σίγουρα δεν θα λησμονήσει αυτόν που στάθηκε δίπλα

του του, όταν το χρειάστηκε ο ίδιος. Βάλσαμο ψυχής ήταν ένας λόγος, μία κουβέντα, τον καιρό αυτόν του πειρασμού του.

Όταν φθάνει η ώρα της δικαίωσης όλοι γίνονται και πάλι φίλοι σου, παλαιότεροι και νεώτεροι, αλλά εσύ γνωρίζεις πλέον ποιοί είναι πραγματικοί φίλοι σου. Τότε αισθάνεσαι πραγματικά ευτυχισμένος και ευεργετημένος που έμαθες ποιοί είναι αυτοί! Η συκοφαντία δεν θα εκλείψει, όμως δεν πρέπει να εκλείψει και η πνευματική της αντιμετώπιση.